

NGƯỜI RẠCH GIÁ

LÁ THƯ SỐ 38, ÚC CHÂU - THÁNG 8 NĂM 2007

Trong số này:

Chuyện Lắm Cầm Về Ăn	1
Thơ: Về Lại Phố Xưa	4
Thơ: Nói Với Em Lớp Sáu, Phượng Vĩ Vàng	5
Yêu Đời Ngay Đi	6
Thơ: Lạc Loài, Một Đóm Lửa	7
Bài Hát Đầu Canh	8
Thơ: Vĩnh Biệt thầy Nguyễn Nhật Quang...	10
Vợ và Trời	11
Đôi Ba Suy Nghĩ	12
Thơ: Đêm San Jose, Ghé Cali	14
Tin tức Hội Ngộ	15

Năm nay trời lạnh hơn năm trước. Cái lạnh căm căm. Nhưng so với những vùng lạnh khác chắc Sydney chẳng thấm tháp gì. Cái lạnh cho dù có xéo xắt đến đâu, cũng không làm vui bớt những lo nghĩ chuyện sắp tới. Chuyện Hội Ngộ. Một người thầy khuyên Ban Tổ Chức cứ cố hết sức, kết quả ra sao thì ra. Dầu gì, mình cũng tận sức, có sao cũng không tiếc. Tôi thấy Ban Tổ Chức đã cố gắng rất nhiều. Chị ca không hay, anh múa không giỏi nhưng ai cũng mạnh dạn tham gia tập dợt để chuẩn bị cho ngày Hội Ngộ. Phải hoan hô tất cả các vị đã bỏ công bỏ sức, bỏ thì giờ tiền bạc ra chỉ vì muốn mua vui một lần họp mặt ngắn ngủi. Quả là các vị đó có một tinh thần làm việc rất nên tán thưởng, phải được cổ võ trân trọng. Cuộc đời này đẹp hơn vì có các quý vị dám đảm đương, có tinh thần trách nhiệm, có tấm lòng ủng hộ

như thế. Là một cựu học sinh ở Kiên Giang, xin kính chúc tất cả các vị trong Ban Tổ Chức chân cứng đá mềm, cùng nhau tổ chức ngày Hội Ngộ được như ý và thật nhiều kỷ niệm.

Nếu như chúng ta theo dõi thường xuyên việc tổ chức Hội Ngộ, chúng ta sẽ thấy rất nhiều công việc đang chờ đợi Ban Tổ Chức. Không dễ gì mọi chuyện sẽ trôi chảy như dự tính của mình, nhưng có nhiều bàn tay cùng tham gia thì sẽ vượt qua được những khó khăn vì thiếu nhân lực. Trong tinh thần Hội Ngộ Thầy Trò, chúng ta cùng chia sẻ với nhau những gì cần phải làm. Cho nên, quý vị nào có thể phụ bất cứ việc gì, xin vui lòng liên lạc với Ban Tổ Chức để tiếp tay với nhau hoàn tất ba ngày hội ngộ được như ý muốn.

Kính chào,

Người Rạch Giá

Chuyện Lắm Cầm Về Ăn

Tôi muốn viết một bài lắm cầm về đề tài này lâu lắm rồi mà không có dịp viết, nay nhân dịp viết chuyện lắm cầm trở lại, tôi bèn viết về chuyện “ăn” liền, không thôi lại quên nữa! Sở dĩ tôi muốn viết về đề tài này không phải vì tôi rành chuyện ăn uống hay giỏi về nấu nướng đâu! Về chuyện ăn uống thì ai cũng biết là tôi thuộc vào loại:

“Vai u thịt bắp mỡ hôi đầu

Lông nách một cụm trà tàu một hơi”

Thì làm sao rành chuyện ăn uống như mấy vị chuyên viên ăn uống được? (như cái kiểu món A phải ăn chung với món B, phải chấm nước C thì mới đúng điệu. Nấu loại canh D này thì phải để rau E rau F và thịt G thì mới đúng điệu. Thú thật nhe quý vị độc giả, tôi quá chán cái vụ phải “đúng điệu” này, chẳng những chán mà còn bực mình nữa, tôi

coi đó là những cản trở lớn trong việc tạo ra những món ăn mới. Và những người “phải như vậy như vậy” nhứt là những vị chưa từng vô bếp mà ăn thì phê bình đòi hỏi, những vị đó nên vô mấy cái museum đồ cổ mà ở)

Lý do chính tôi muốn viết một bài lắm cầm về ăn là để coi như một lời cảm tạ những vị “có công nuôi dưỡng” tôi từ khi “xuống núi” đến giờ. Nhứt là những vị trong “thập nhị nguyệt độ” tháng nào cũng cho tôi ăn đến ngập cổ (literally ngập cổ đó quý vị ạ!). Nhờ cô T mà tôi có bánh sữa ăn hoài, chẳng những vậy, mà còn biết làm nữa! (tôi quen gọi là bánh sữa vì hồi tôi còn nhỏ người ta gọi như vậy. Nghe nói sau này gọi là sou-crème hay gì gì đó.) Rồi cũng một vị rất đa tài là BCD mà tôi có dịp thưởng thức mấy món bánh, món ăn làm rất công phu, trình bày rất đẹp và ăn rất ngon (theo ý tôi BCD đứng vào hàng cự phách trong chuyện nấu ăn làm bánh mà tôi biết.) Rồi cũng nhờ TN mà sống ở đất nước này tôi lại có dịp thưởng thức món “gỏi

(Xem tiếp trang 2)

(Tiếp theo trang 1)

sầu đâu” (nói thiệt chứ về VN bây giờ chưa chắc gì kiếm được món này.) Một vị nấu nướng làm bánh cũng rất cừ là cô NM, bà xã của thầy H. (tôi phải viết tắt tên của mấy vị này vì sợ họ không muốn tên mình được phơi bày trong lá thư NRG và có vị khiêm nhường không nhận là mình nấu ăn cừ khôi.) Ngoài những vị tôi kể bên trên, chắc chắn là còn nhiều vị nấu ăn cừ khôi mà tôi đã thường thức hay chưa có dịp thưởng thức các món ăn họ nấu (tôi chỉ nói trong đại gia đình Rạch Giá thôi nhé!)

Lý do phụ tôi muốn viết lảm cẩm về ăn là sự ham ăn không thể mô tả được của tôi. Chuyện ham ăn của tôi thiệt ra không có gì hay để mà khoe hết, nhưng mà viết ra thì có thể coi như là một therapy để chữa cái bệnh ham ăn cũng được. Từ nhỏ tôi vẫn hay bị ba tôi cự là cái thằng “ham ăn hốt uống”. Cũng hồi nhỏ lúc tôi bảy hay tám tuổi, khi nhà có đám giỗ, nhiều món ăn quá mà cái bao tử của tôi có giới hạn, ăn được vài món thì bụng đã no, trước mắt còn quá nhiều món tôi chưa nếm qua (đâu phải ngày nào cũng có nhiều món ăn như vậy đâu! Bỏ qua rất uống). Tôi bèn vô câu tiêu móc họng mưa ra hết để có bụng trống mà ăn nữa. Chuyện tưởng như là nói dóc nghe qua rồi bỏ vậy mà là chuyện có thật đó quý vị ạ! Hồi đó phân nhà nghèo, phân ham ăn nên hề được cho món ăn hay miếng bánh nào là tôi bỏ vô miệng lúm một cái hết tron. Rồi sau đó ngồi tiếc vì không biết món ăn hay miếng bánh đó ngon đến độ nào (có ăn từ từ đâu mà có thời giờ để thưởng thức!) Tôi bèn nhìn sang mấy đứa anh hay em khác đang ăn từ từ, có đứa ăn nhín nhín cho lâu hết, cũng món ăn hay miếng bánh mà tôi đã lúm hết. (Tôi nhiều anh em lắm nên hề có món gì thì tất cả được chia đều mỗi đứa một miếng nhỏ) Tôi bèn “ga”: “Cho cắn một miếng đi!” Luôn luôn bị cự nự: “phần của anh, anh ăn hết rồi thì thôi chứ! Xin gì nữa” Có khi tôi năn nỉ: “Cho cắn chút xíu thôi! Mai một tao trả lại”. Có khi tôi hăm dọa: “Hổng cho hén! Mai một có chuyện gì đừng có kêu tao nhé!” Thường thường thì năn nỉ hay hăm dọa đều không thành công, ít khi lắm mới có đứa động lòng: “Cho cắn tới ngón tay thôi nhé!” Cho đến bây giờ, già rồi mà khi ăn món gì khoái khẩu quá, đồ ăn chưa qua hết thực quản (không biết tới đoạn nào) tôi ợ ra để nhai lại, để thưởng thức một lần nữa. Chắc là còn nhiều lý do phụ để tôi viết bài lảm cẩm này ngoài lý do ham ăn, nhưng mà ngoài hai lý do chính và phụ kể trên coi như là tạm đủ hay là quá đủ.

Có người nói trong tiếng Anh có động từ “to be” và “to have” là thường xài nhứt. Trong khi đó tiếng Việt có động từ “ăn”. Thử mở cuốn sách nhỏ tự điển chánh tả tiếng Việt tôi có trước mặt xem chỗ chữ “ăn” ghi làm sao? (Xin quý vị kiên nhẫn đọc

nhé! Vì nó hơi dài!)

Ăn: ăn ảnh, ăn bàn, ăn giải gi, ăn bản, ăn bận, ăn bóng nói gió, ăn bơ làm biếng, ăn bớt, ăn cánh, ăn cấp, ăn cháo đá bát, ăn chay, ăn chắc mặc bền, ăn chặn, ăn chẹt, ăn chia, ăn chịu, ăn chọn nơi chơi chọn bạn, ăn chơi, ăn chực, ăn chực nằm chờ, ăn có nhai nói có nghĩ, ăn cuộc, ăn cướp, (xe) ăn dầu, ăn dỡ, ăn dở, ăn dung ngồi rồi, ăn đạn, ăn đất (chết), ăn đòn, ăn đong, ăn đời ở kiếp, ăn đọi nằm chờ, ăn đường, ăn dứt, ăn giải, ăn ghém, ăn giá, ăn gian, ăn gió năm sương, ăn giờ (ăn rơ = hợp nhau), ăn gói, ăn gửi nằm nhờ, ăn hại, ăn hại đái nát, ăn hàng, ăn hiệp, ăn hoa hồng, ăn học, ăn hỏi, ăn hối lộ, ăn hót, ăn hương ăn hoa, ăn gọi là (thành ngữ), ăn miếng trả miếng (thành ngữ), ăn khách, ăn không, ăn khớp, ăn kỹ no lâu cày sâu tốt lúa (thành ngữ), ăn lãi, ăn làm, ăn lan, ăn lộc, ăn lông ở lỗ (thành ngữ), ăn mòn, ăn mừng... (còn nhiều nữa mà xin thú thiệt tôi không còn kiên nhẫn để biên nữa!) Chắc chắn trong quý vị độc giả sẽ có nhiều người nghĩ ra những cái “ăn” khác mà tôi chưa kể ra bên trên.

Như vậy thì ăn để mà sống hay sống để mà ăn đây? Nhiều người (trong đó có tôi) quan niệm sống để mà ăn. Vì nếu chỉ cần ăn để mà sống thì chắc chúng ta ăn ít lắm, cơ thể ta (trong cái thời đại tự động kỹ thuật tiến bộ này) đâu có cần nhiều calories dữ vậy. Thường thì ta ăn nhiều quá nên phải tập thể dục thể thao nhiều để đốt calories, để không lên ký. Cái vụ “sống để mà ăn” này phần lớn là do ta “đói con mắt” hay là “con mắt to hơn cái bao tử”: thấy món ăn ngon, tô phở nóng là ta thèm muốn ăn dù không thực sự đói. Đừng nói chỉ chỉ con mắt thôi, mũi thịt nướng, cá nướng... dù chưa thấy ta cũng muốn ăn. Như vậy là sống để mà ăn chứ đâu phải ăn để mà sống phải không quý vị? Còn về cái sự ham ăn quá mức của một số người (trong đó có tôi) thì ta có thể đổ thừa cho cái “gene”, cái gene nào đó (mà các nhà khoa học chưa tìm ra nhưng tôi chắc là sẽ tìm ra) khiến ta ham ăn hốt uống. Hay là một sự kiện nào đó đã xảy ra trong đời, ảnh hưởng khiến ta phải ăn nhiều, sợ một lúc nào đó không có thực phẩm để ăn. Như mấy nhà khoa học cho là trong quá trình diễn tiến của con người, thực phẩm không dễ dàng mà có như bây giờ, cho nên ta quen với chuyện hề có đồ ăn thì ăn thiệt nhiều rồi cơ thể sẽ dự trữ mấy calories thừa, biến thành chất béo để xài dần những lúc không có đồ ăn. Cơ thể ta quen như vậy mà bây giờ, như là ở mấy nước tiến bộ đồ ăn quá rẻ, quá dư thừa. Cứ cái điệu có đồ ăn sẵn thì ăn thiệt nhiều sẽ làm ta lên ký hoài (chuyện này sẽ bàn kỹ ở một bài lảm cẩm khác)

Nói tới chuyện đồ ăn sẵn có làm tôi nhớ câu ca dao: “gió đưa gió đẩy về rẫy ăn còng, về sông ăn cá, về

(Xem tiếp trang 3)

(Tiếp theo trang 2)

đồng ăn cua”. Miền Nam ta khi xưa dễ sinh sống thiệt. Đi đâu cũng có ăn nếu ta muốn có một cuộc sống đơn giản, không đòi hỏi ăn uống cầu kỳ phải thế này phải thế kia. Viết tới đây, đầu óc tôi hiện ra ngay hình ảnh hơn 30 năm trước tôi và thầy H. ghé Năng Gù nhà người anh con bác Hai tôi, trong chuyến đi từ Rạch Giá về Châu Đốc, ăn cá lóc nướng trui, ngon hết sảy. Có người khi nghe lại một bài ca xưa, dù bài này họ không thích lắm, thì đầu óc họ hiện ra những kỷ niệm cũ hay một đoạn của quãng đời đã qua. Tôi cũng vậy mà còn thêm nữa là khi nhắc đến tên một món ăn xưa như bánh quai vạt, bánh tai yến... thì những hình ảnh quê hương hiện ra trong đầu, rồi cái nhớ nhà tràn tới.

Mấy chục năm gần đây ở VN có cái màn đồ ăn đặc sản mà lúc trước không có, hay có mà tôi không biết cũng không chừng. Cái món gì cũng hô là đặc sản, rồi người ta đua nhau chế món ăn mới, vì hễ món nào mới mà lên “hit” (như bài ca lên “top ten” hay “number one”) thì rất dễ làm giàu. Cũng cái vụ đặc sản này, tôi có một người bạn tới một địa phương xa xôi, nghe nói là chỗ đó có món đặc sản ong chiên. Đến nơi, anh ta vô quán ăn hỏi món ong chiên. Chủ quán là một bà già, bà này phang một câu: “Ai mà ăn mấy cái thứ vớ vẩn đó!” Đó! Đặc sản đó! Nói vậy chớ cái vụ “đặc sản” cũng là một cách câu khách du lịch của người địa phương. Tâm lý chung thì món ăn nào mới, lạ miệng, không tẻ lắm thì được du khách thích, nhứt là vừa đi chơi ngắm cảnh xong, bụng đói, không khó ăn. Với lại được ăn “đặc sản” để về nhà “nổ” với bạn bè là mình đã tới chỗ đó, đã ăn món đó. Đặc sản hay không đặc sản cũng theo tinh thần: “vợ là cơm nguội ở nhà nhưng là đặc sản của thằng cha láng giềng”, hễ của lạ là thấy ngon, thấy thèm. Cũng vì cái vụ ham ăn đặc sản mà tôi bị trúng thực không biết bao nhiêu lần những khi về VN chơi. Phần vì đồ ăn lạ với bao tử, phần vì ham ăn, ăn nhanh và ăn nhiều quá, chắc đó là lý do của chuyện trúng thực. Lần nào cũng có món lạ, có khi không phải là món lạ nhưng là một món mà bốn năm chục năm (có khi hơn nữa) chưa ăn lại lần nào, thí dụ như món đế chiên kỳ tôi đi chơi Siem Reap 2005. Hồi nhỏ tôi có ăn món đế chiên, nhưng là đế bắp (to gấp hai hay gấp ba lần đế đá, đế mọt) ngát đầu, ngát căng, dồn hạt đậu phộng vô bụng rồi chiên. Còn đế tôi ăn ở Siem Reap là đế đá, đế mọt để nguyên con chiên, người bán ngồi lè đường, đong lường đế bằng lon sữa đặc đã xài rồi. Vậy mà tôi ăn thấy ngon hết sức. Còn kỳ về VN tháng 5 vừa rồi (quí vị cho phép tôi “nổ” nhe!) tôi được ăn quá nhiều đặc sản, nhưng chắc nhờ kèm hăm cái sự ham ăn lại nên không bị trúng thực. Đến Sapa, nghe nói có cá hồi chỉ nuôi được vùng lạnh như Sapa, do đó có món đặc sản cá hồi và cũng do

đó tôi cũng có ném món cá hồi. . Rồi đến món com lam (gạo hay nếp thay vì nấu trong nồi, để vô ống tre và nướng nguyên ống tre đến khi chín, lúc ăn thì chẻ ống tre ra mà ăn com hay nếp). Com lam ăn cũng ngon, trừ lúc đến Na Hang (Vĩnh Yên) chắc chủ quán sợ khách chờ lâu, nướng ống tre gấp quá nên tôi bị ăn com sống. Nghe nói bên Lào, bên Kampuchia cũng có com lam kiểu này, họ còn nấu gạo hay nếp với đậu đỏ, nước dừa, cũng nấu trong ống tre. Nếu như vậy thì com lam không phải là đặc sản của miền Tây Bắc VN. Chưa đi tới Lào Cai, Đồng Văn, Mèo Vạc... là đã nghe nói đến món thắng cố ngựa. Món này tiếng tăm vang dội như vậy cho nên đến Lào Cai không thể nào tôi không ném thử. Cách nấu món thắng cố rất đơn giản: một chảo nước nấu sôi, để nguyên bộ đồ lòng của ngựa (nếu là thắng cố ngựa) vô nước sôi, để thêm bắp cải, rau... ăn với bún. Nghe nói thắng cố ngựa chính gốc của người dân tộc thì bộ đồ lòng (gồm tim, gan, phèo, phổi, ruột già, ruột non...) của ngựa không cần phải rửa sạch hay vuốt nhớt gì hết mà cứ như vậy cất nhỏ ra rồi bỏ vô chảo nước sôi đun đến khi nhừ ra. Người ta nói thắng cố chính gốc như vậy chỉ có người dân tộc ăn được, còn nấu cho người kinh (như tôi) thì bộ đồ lòng rửa sạch, ruột già ruột non cạo sạch trước khi cất nhỏ để vô chảo nước sôi. Lần ăn món thắng cố đầu tiên ở Lào Cai coi như thất bại lớn vì bộ đồ lòng nấu chưa nhừ nên ăn dai quá trời, ai cũng than hết. Lần ăn thứ nhì ở Mèo Vạc thì ngon hơn nhờ đồ lòng đã nhừ. Lúc ghé Hà Giang lần thứ nhì tôi có ăn thắng cố nai (bộ đồ lòng nai thay vì đồ lòng ngựa) Nói chung thì lạ miệng và đói do đó đối với tôi món đặc sản nào cũng ngon hết. Hà Giang còn có món canh cá nấu với lá thì là, gà đen xào... Vô bàn ăn, nhìn danh sách mấy món ăn toàn là thứ lạ, thứ đặc sản. Hồi ăn thắng cố ngựa ở Lào Cai, có người nghi ngờ nói chắc là đồ lòng bò chớ làm gì có đồ lòng ngựa. Người địa phương nghe vậy, cười mà rằng: “Ai ngu gì lấy đồ lòng bò giá làm đồ lòng ngựa vì ở đây bò mắc hơn ngựa gấp mấy lần.” Cũng ở Lào Cai, mướn khách sạn rồi bọn tôi đi lòng vòng chơi, thấy gần khách sạn có quán ăn (lúc đó đã đóng cửa vì khá khuya) bên ngoài thấy có đề đặc sản cốn sùi, tụi tôi bèn gõ cửa hỏi sáng mai tiệm mở cửa mấy giờ và có món cốn sùi hay không? chủ quán mở cửa và trả lời vui vẻ (không quạu quọ gì hết) là có. Vậy là sáng hôm sau trước khi rời Lào Cai tụi tôi ghé ăn mỗi đứa một tô cốm sùi (một thứ hủ tiếu biến chế). Ghé Hà Nội kỳ này thấy có quảng cáo đặc sản lẩu nấm (nấm chứ không phải mắm đầu nhe! Lẩu mắm thì tôi đã ăn nhiều lần ở Saigon, khoái lắm, bây giờ nhắc tới tôi còn chảy nước miếng), nhưng vì gấp quá nên chưa ném được món này. Giả sử có người đi khắp vùng VN, ăn các thứ

(Xem tiếp trang 4)

(Tiếp theo trang 3)

đặc sản rồi ghi lại viết thành sách, tôi bảo đảm sách sẽ đầy như một cuốn tự điển.

Mỗi lần dự tiệc tùng, bất cứ chỗ nào (bên Úc, Mỹ hay ở VN) mười lần hết mười là đồ ăn dư thừa nhiều quá. Lần nào tôi cũng tự hỏi những đồ ăn dư thừa này rồi để đâu? bỏ hay sao? Nếu bỏ thì uổng quá, vì ở những vùng xa xôi khác trên trái đất này có hàng triệu người không đủ ăn, có biết bao nhiêu người chết vì đói. Không phải tôi làm tàng, làm bộ thương người, mà cái chuyện không bình đẳng, không đồng đều luôn luôn ám ảnh tôi. Rủi mai sau tôi đầu thai lên làm người mà đứng về phía không có (have not) chứ không phải về phía có (have) như bây giờ thì sao? Không nhà, không việc làm, không ăn uống đủ, không có tự do, không được khỏe mạnh... thì sao đây? chắc là khổ lắm. Thôi! Không lảm cẩm về chuyện đó nữa.

Cũng vì “sống để mà ăn”, ăn đủ thứ bụng không đói mà cũng ăn... mà nhiều người đi đến kết luận ăn là nguồn gốc của hầu hết các thứ bệnh tật (tôi đưa hai tay lên đồng ý chuyện này). Nếu ta ăn uống cẩn thận từ nhỏ tới lớn chắc là ít bệnh tật và sẽ sống lâu lắm. Nhưng mà chuyện đâu dễ dàng và đơn giản như vậy phải không quý vị? vì còn cái vụ “gene” nữa. Nó bắt mình ham ăn, ăn bậy ăn bạ, ăn tới cổ vẫn còn ăn... Mà mình đâu có thể chọn “gene” được! Sinh ra là đã có sẵn hết rồi (như lá số tử vi), đành chịu vậy. Từ chuyện ăn là nguồn gốc của bệnh tật thì sẽ tới chuyện thực phẩm là phương thuốc chữa bệnh huyền diệu, nếu ta ăn uống điều độ, ăn đúng món hợp và tốt với cơ thể ta. Mấy năm trước tôi mua được cuốn sách “*Food, your miracle medicine*” của Jean Carper, đọc thích quá. Tôi quảng cáo không công cuốn này với những người quen. Tôi cũng tin là nếu ta bệnh thì thay vì uống thuốc, ta có thể ăn món ăn nào đó có thể làm bớt hay hết bệnh (dĩ nhiên là không phải bệnh nào cũng có thể chữa bằng thực phẩm được hết!) Tôi không phải là bác sĩ nên không biết nhiều về bệnh tật hay chữa bệnh, nhưng nghe nói và đọc trong sách thì mấy thứ bệnh ta thường mắc phải như áp huyết cao, cholesterol cao, tiểu đường loại hai... có thể chữa bằng thực phẩm, như ăn món nào đó thì giảm áp huyết, món nào thì giảm cholesterol. Kiên cử ăn uống cũng có thể khỏi phải uống thuốc đối với một số người bị tiểu đường loại hai... Nhưng mà cũng lại do cái số nữa! do cái vụ “gene” nữa! Có người cũng ăn món A hoài mà áp huyết không giảm như những người khác (cũng ăn món A), tôi nghĩ là có thể do nguyên nhân bệnh và do cơ thể mỗi người một khác. Như vậy là tại cái “gene” chứ còn gì nữa? Đi đâu cũng không tránh khỏi nắng, tôi muốn nói là

không tránh khỏi cái số mạng của mình. Nói cái kiểu này là huề tiền! Chắc có vài vị độc giả lảm bảm như vậy khi đọc đến đây. Ồ! huề tiền thiệt và cũng là hết chuyện luôn. Viết về ăn uống thì không biết đến bao giờ mới hết, phải tự bắt mình hết thì mới hết. Cũng như khi ăn món ngon, bụng no mà miệng vẫn cứ muốn ăn hoài, ăn hoài. Lảm cẩm về ăn mà không chấm dứt bằng công thức nấu một món đặc sản thì là thiếu sót lớn. Cho nên tôi biên ra đây cách nấu món đặc sản “chè cá lóc”:

Vật liệu:

200gr gạo

1 con cá lóc từ 2kg trở lên

2 ký đường thốt nốt. Nếu không có đường thốt nốt thì dùng đường cát trắng cũng được

1hộp nước cốt dừa

Muối, tiêu, nước mắm để nêm nếm

Gừng một củ lớn

Hành lá một bó mua ở siêu thị

Hành tây 5 củ lớn

Cách làm: Nấu 200gr gạo trắng với thiệt nhiều nước để thành cháo thiệt lỏng. Cá lóc để nguyên khối làm vẩy, để nguyên bộ đồ lòng. Chặt cá làm 4 khúc bỏ vô nồi cháo đang sôi. Sau đó nửa giờ đổ vô nước dừa và 2 ký đường thốt nốt (hay đường cát trắng). Thêm gừng (bằm nát), hành lá, hành tây (cắt nhỏ). Sau 10 phút nêm chút muối, tiêu và nước mắm. Sau đó để lửa thấp khoảng một tiếng. Công việc quan trọng sau cùng là bung nguyên nồi đồ vô thùng rác. Vì ai mà ăn được cái món quái đản này.

Người già lảm cẩm

Về Lại Phố Xưa

*Hai mươi năm trở lại quê xưa
Phố xá giờ đây che khuất bóng dừa
Rạch Sỏi bây giờ sao đông người quá
Xa lạ mọi điều như đi trong mưa*

*Tìm mãi người xưa sao đi chẳng thấy
Vật đổi sao dời người cũng đổi thay
Biết bao tên đường giờ đây cũng lạ
May mà Duy Tân vẫn vậy bao ngày*

*Rạch Giá bây giờ khác xưa nhiều quá
Hay bao năm tháng mắt đã mờ phai
Sương khói bụi trần phủ đầy mái tóc
Nên suốt đời này tìm chẳng gặp ai!*

Người Duy Tân xưa

Mỗi Tháng 1 Bài Thơ Hay

Nguyên vào tháng 2 năm 1975, bộ Giáo dục tổ chức một cuộc thi văn chương giữa các trường trung học trong nước. Giai phẩm Xuân của trường nữ trung học Gia Long (Sài Gòn) được chọn trao giải nhất, giai phẩm trường Bùi thị Xuân (Đà Lạt) được giải nhì. Trong giai phẩm Bùi thị Xuân ban giám khảo gặp một bài thơ lạ lùng: *Nói với em lớp sáu*, của Trần Bích Tiên. Bài thơ được đăng ngay lên một tạp chí uy tín ở nam Việt nam là tờ *Bách Khoa*.

trích Thơ Miền Nam Tập Một của Võ Phiến

Nói với em lớp sáu

*Này em lớp sáu này em nhỏ
Gặp em rồi không quên em đâu
Chiều nay hai đứa về qua phố
Rất tự nhiên mà mình quen nhau*

*Em chạy tung tăng không mắc cỡ
Chị thì bước bước chậm theo sau
Tuổi mười hai chị xa vời quá
Chị gọi em chờ, em chạy mau*

*Này em lớp sáu này em nhỏ
Em hãy dừng chân một chút lâu
Chị vuốt tóc em rồi chị nhớ
Tóc em thơm ngát mùi hương cau*

*Hương cau vườn chị xa như tuổi
Ba má chị nằm dưới mộ sâu
Vườn cũ nhà xưa tàn với lửa
Chị đi về hai buổi âm u*

*Gặp em ngoài phố mình như bạn
Thời mộng trong bàn tay nắm nhau
Chị ngất cho em hoa cúc nhỏ
Em cười cái miệng mới xinh sao*

*Ngày xưa chị cũng như em chứ
Cũng rất ngây thơ rất ngọt ngào
Chị nhớ mỗi chiều tan học sớm
Bạn bè đuổi bướm thật xôn xao*

*Những con bướm lượn trên bờ cỏ
Chị cũng như em chạy đuổi mau
Bây giờ bướm biệt trên đường phố
Em đuổi sương mù chơi chiêm bao*

*Này em lớp sáu này em nhỏ
"Gặp em rồi muôn thuở không quên"
Trời ơi câu đó ngày hôm trước
Ai rót vào hồn chị hồi em?*

*Sách trên tay chị nghe chùng nặng
Sao cặp em đầy vẫn nhẹ tênh?
Thôi nhé em về con phố dưới
Giữ hoài cho chị tuổi Hoa Niên.*

(Bách Khoa)

Renanthera citrine
Phượng Vĩ Vàng
(Việt Nam)

*Hoa học trò, một thuở đã xa
Phượng Vĩ Việt Nam màu vàng ngà
Ba tháng thời gian hoa khoe sắc
Một năm nuôi dưỡng đủ ra hoa
Vàng chanh, tươi thắm tô hồng điểm
Tím sắc, không hương vẫn đậm đà
Ngắm hoa mà lòng nghe man mác
Nửa mảnh hồn riêng lan với ta
Nửa mảnh tình chung nước non nhà*

Melbourne 12/01/07 **Phong Lan**

*Sóng thiên cổ khóc, biển tang chế
Hữu Hạn nào không tui nhớ noi ?
Tiếc ta chẳng được bao nhiêu lệ
Nên tưởng trùng dương khóc trắng trời
Trường sa hành (Tô Thùy Yên)*

Khi tôi viết bài viết này thì thầy Nguyễn Nhật Quang đã đi về thiên cổ. Không ai vượt qua được cái hữu hạn của đời người. Hữu Hạn nào không tui nhớ noi. Trong cái nhớ noi của chính mình, tôi muốn dặn lòng mình yêu đời cho vui. Cuộc đời thường mà! Vui thì có thể ít bệnh và sống lâu. Ta vui thì chắc chung quanh cũng đỡ buồn. Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ! Và trong cuộc đời thường này, nếu tôi có vô tình lỡ làm ai buồn, xin cho tôi gửi một lời tạ lỗi. Đông dài quá rồi! Bây giờ, xin hãy cùng nhau đọc bài viết của bà Stephanie Dowrick, với tựa đề "Love life now" đăng trên Good Weekend ngày 26 tháng 5 năm 2007, mà tôi tạm dịch là...

Yêu Đời Ngay Đi!

Khi ta nhận thức được rằng cuộc đời tưởng dài lắm đây, nhưng thật sự chỉ ngắn ngủi thôi, lúc đó ta sẽ cảm thấy có điều gì thúc đẩy trong lòng. Có lẽ đó là lý do tại sao những câu chuyện làm chúng ta lên tinh thần lúc nào cũng được ưa thích. Thường thì thông điệp chính của những chuyện này là: sau khi người ta giáp mặt với tử thần, hoặc là sau khi hồi phục lại một cách vất vả sau một bi kịch nào đó, người ta bỗng nhận ra rằng cuộc đời quý giá không gì bằng. Kèm theo với sự đánh thức đó, người ta cũng nhận thấy cuộc sống mong manh làm sao; nó nguy hiểm mà không thể đoán trước được, nhưng nó cũng rất tuyệt vời và mỗi ngày thật sự đáng sống vô cùng.

Chúng ta thích những câu chuyện có sức thuyết phục như thế. Sự thích thú đối với những câu chuyện này dường như không bao giờ được thỏa mãn. Nhưng tôi tự hỏi có phải chúng ta đã để lòng mình lắng nghe chúng một cách hết sức tận tường chưa. Có phải chúng ta nghe và ngưỡng mộ những câu chuyện này nhưng với một khoảng cách nào đó chăng? Hay là chúng ta nhận thấy những câu chuyện này nơi nào cũng vậy, đều nói lên những khía cạnh của định mệnh mỗi người; chúng thuộc về người kể chuyện mà cũng giống như thuộc về chúng ta nữa?

Đa số những quyết định lớn lao của chúng ta đều dựa trên những dự định tương lai mà chúng ta muốn có. Nhưng tôi ngờ rằng: lắm khi chúng ta không có cái can đảm hoặc không có đủ một cái nhìn thực tế

để tính được những giới hạn không tránh khỏi của cái gọi là tương lai.

Ngay cả khi chúng ta đã có kinh nghiệm riêng về một chứng bệnh có thể gọi là nan y; hoặc trước đây chúng ta mất đi những người thương yêu nhất một cách thương tâm; hoặc chúng ta vừa hồi phục lại sau một thất bại lớn lao bất ngờ, chúng ta có thể vẫn sống như thể là còn có thể hoãn lại những chuyện hệ trọng nhất đối với mình. Sau khi tinh hồn vì một bi kịch hay một tai họa, chúng ta có thể tự nói với chính mình là chúng ta sẽ sống khác đi và biết trân trọng nhiều hơn. Chúng ta hứa hẹn những điều đó một cách rất thành thực với chính mình và những người chung quanh. Tuy nhiên, nuôi dưỡng một cách sống vui tươi và yêu đời hơn; để chính sự vui sống tự nó dẫn dắt sự lựa chọn và cách cư xử của chúng ta thường thì nó không dễ như chúng ta nghĩ mà khó khăn hơn rất nhiều.

Tiếng gọi đánh thức chúng ta dậy có thể mới xảy ra gần đây thôi. Nhưng việc đó chưa chắc đã giúp chúng ta tránh khỏi cảnh rơi trở lại những thói quen ngày trước một cách nhanh chóng không thể tưởng tượng được. Chúng ta vẫn suy nghĩ, hành động và cư xử như là chúng ta sẽ có tất cả thời gian để sống mãi trên đời này để thực hiện những ước mơ của mình, để hàn gắn lại những đổ vỡ trong tình cảm hoặc là dành thì giờ nhiều hơn làm những gì mình thích. Ngay cả những lời hứa hẹn đối với những người thương yêu ta nhất (mà ta cũng thương yêu họ) chẳng bao lâu sẽ từ từ đi vào quên lãng. Càng đáng buồn hơn, mặc dù cái lúc tang thương, cái lúc ta chẳng mong nó tới trong đời mình đã khiến ta đánh giá lại những giá trị và ý nghĩa cuộc đời mà trong lúc an vui chúng ta ít khi đề cập đến; nhưng những suy nghĩ sâu xa đó rồi cũng vậy, cũng nhanh chóng bị hy sinh cho những đòi hỏi quen thuộc từ bên ngoài bắt đầu vùng lên ồn ào khi chúng ta xoay chuyển ý hướng của mình vào một chỗ khác.

Tôi nghe hoài nghe mãi người ta vẽ lên cái mà họ thích làm "*khi*"... hoặc người ta sẽ sống như thế nào "*nếu như*"... Tôi nghe nó từ những người khác và đôi khi tôi nghe nó từ chính mình. Mà sự thật thì, nếu chúng ta trì hoãn lại điều gì thật sự cần thiết cho chính mình, nếu chúng ta sống bề ngoài hời hợt bởi vì chúng ta tin rằng chúng ta không có thì giờ để suy nghĩ hoặc sống thật, nếu chúng ta không dám thử liều lĩnh để làm những gì tăng thêm hạnh phúc cho mình hoặc cho lợi ích của những người chung quanh ta, nếu chúng ta vẫn tiếp tục mắc lầy trong một hoàn cảnh sống mà như chết, lúc đó chúng ta đang lừa gạt đời sống.

(Xem tiếp trang 7)

Cái gì là hơn, nếu chúng ta không chịu thử làm một điều gì mới bởi vì chúng ta hi vọng "sau này" sẽ đủ can đảm hơn; nếu chúng ta không nói với những người chúng ta thương yêu, quý mến là chúng ta biết ơn họ đến dường nào; nếu chúng ta không chữa lành những vết thương cũ trong đời mình hoặc giữa chúng ta với kẻ khác; nếu chúng ta không có thì giờ để tìm vui, để thưởng thức thiên nhiên, để nấu nướng hoặc làm một bài thơ, học một ngôn ngữ mới, chèo xuồng dọc theo một dòng sông hoặc vun sỏi một khu vườn đẹp chưa từng thấy, lúc đó chúng ta cũng đang lừa gạt đời sống. Đời sống là món quà rất ngắn ngủi. Và mỗi giây phút đều đáng kể.

Stephanie Dowrick

Người dịch: Đoàn Lâm

Lạc Loài

Tôi thả hồn bay xa
trở về nơi Thị xã
tìm anh nơi góc phố
tìm anh nơi quán xưa
 Những nôn nao ngày cũ
 Những niềm đau hôm này
 Anh giờ đâu chẳng thấy
 Bơ vơ như mây bay
Hỡi người yêu dấu ơi
xa xôi ở nơi nào
Đêm buồn nghe vắng lặng
Tôi với sầu muôn Thu
 Trở về đây xứ người
 Biết bao ngày cô đơn
 Anh xa quá, xa quá
 Cách một trời đại dương
Bây giờ Sydney quen thuộc
Bây giờ Kiên Giang lạ xa
Tôi về phố cũ
Tôi lạc lối về
Nên tìm anh không gặp
Mãi mãi tôi lạc loài
Buồn...
Muốn khóc

L³

Một đóm lửa

Em ơi
Một đóm lửa
giữa màn đêm mù mịt
Sợ hãi. Mừng vui.
Hay chơi với mộng寐
Lạnh lẽo thấm vào xương
Da xanh xao thiếu ngủ
Con tim vỡ trống thùng thình
Không nghỉ
Nó chỉ nghỉ khi đời chấm hết
ở thế gian.
Nó đẩy sự sống đi lên
Nó gặm gù nỗi đau tê tái
Ngày mai, ừ ngày mai trời đất sẽ hồi sinh
Đêm sẽ biến hình thành ánh sáng
Và đóm lửa nhỏ nhoi kia
chỉ còn là dĩ vãng
Hôm qua.
Tiếng nhạc trời dậy
từ một phút im lìm chìm đắm giữa bao la.
Và anh bỗng cười
đời rõ lạ!
Có bóng ta trong bóng dáng ta bà.
Em à,
Anh bỗng quên
thật mà không biết thật
cái giả tràn lan, cái nào là giả
Áo mặc, râu ria, con mắt, nụ cười...
tất cả buồn vui.
Đừng nói lời thôi.
Coi chừng mất toi
một đời góp nhặt
Mòn hơi.
Nhưng thôi,
chuyện mất còn
như cú bắt trò chơi
Có gì đáng nói?
Ánh mặt trời le lói
Con chim mỗi cánh
sà xuống tàng cây.
Một ngày sẽ qua.
Chỗ tận cùng bước tới.
Anh nghe tiếng gọi,
tình xa.

NL

The 49 true ghost stories.

Duong Son and Anh Trang .

Dear readers: The ghost stories in this series of collections are true. To minimise impact on businesses and place of interest, names of location, sites or stores have been abbreviated.

Witnesses tell the stories. The author has no liability for any effects due to the series.

Story 9: The Midnight Song

John graduated from the Melbourne College of Music. He could play well with various types of musical instruments. He had also privately tutored for the youngsters. One of his students was Nga who had demonstrated great talent. John thought she could reach a high level of achievement and be famous. He also thought of passing down his skills to her.

John found it strange when Nga played popular and specifically basic lessons with piano. Nga played well, however there were some extra notes adding to the chorus that sounded like a symphony. John had never heard them before.

‘You play well, but where were extra sustaining notes come from during the play?’ John asked.

‘I don’t know! I did not hear anything. My mother was a singer, when I play a piano with popular songs. I could feel my mother sing and my hands just followed the sound.’

‘I’ve never heard your mother sing any songs’

‘The current mum is my step-mother. My biological mother died when I was about eight.’

‘I am sorry to hear, but you must have heard her sing in your dreams,’ said John.

‘No, I didn’t, but particularly around midnight. I could imagine her sing.’

‘Oh! I see,’

On a Christmas’ eve, John joined to celebrate the Christmas party at Nga’s home. There were many guests, they stayed late. Nga was asked to play a piano, silent night and Christmas songs. John relaxed on the sofa to hear. Suddenly, he ran to the piano.

‘How strange! I saw Nga press down the key normally, but some extra notes added to sustain the rhythm?’ John looked around, saw no one else close to her. In order for that to have sounded, it must be a master to control the speed of the notes which beated one

after the other.

After Nga finished the song. John suggested:

49 chuyện ma có thật

Đường Sơn và Anh Trang phụ trách

Độc giả thân mến: Các truyện ma trong bộ sưu tập này có thật. Để giảm thiểu điều bất lợi cho vấn đề buôn bán hay các tụ điểm du khách yêu chuộng. Tên nơi chốn, địa điểm, các cửa tiệm đều được viết tắt.

Những người thấy đã kể lại. Người viết không chịu trách nhiệm nào về sự ảnh hưởng vì loạt bài viết này.

Chuyện thứ Chín: Bài Hát Đầu Canh

John đã tốt nghiệp Học Viện Âm Nhạc Melbourne. Anh có thể chơi giỏi với nhiều loại nhạc cụ. Anh cũng là thầy dạy kèm tư cho nhiều người trẻ. Một trong các học sinh của anh là Nga tỏ ra có năng khiếu. John nghĩ là cô có thể tiến xa hơn và nổi tiếng. Anh có ý nghĩ là sẽ truyền hết khả năng mình cho cô.

John lấy làm lạ là khi Nga đàn những bản nhạc phổ thông, căn bản riêng cho dương cầm. Nga chơi thật hay và có những điệu nốt đi kèm theo điệp khúc như là hòa tấu. John chưa từng nghe qua.

‘Cô đàn hay lắm, nhưng những nốt nhạc kéo dài thêm trong lúc đàn từ đâu ra,’ John hỏi lại.

‘Em không biết! Em không nghe gì cả. Mẹ em là ca sĩ. Khi em đàn piano những bản nhạc phổ thông. Em cảm nhận được mẹ em ca và em chỉ đàn theo tiếng hát.’

‘Tôi chưa bao giờ nghe mẹ em ca bản nào cả.’

‘Người hiện tại là mẹ ghẻ của em. Mẹ ruột của em đã mất khi em lên tám.’

‘Tôi rất tiếc khi nghe điều đó, nhưng cô nghe mẹ cô ca trong lúc mơ.’

‘Không, em không ngủ, nhất là vào khoảng nửa đêm. Em có thể tưởng tượng mẹ đang ca.’

‘Oh, tôi hiểu.’

Trong đêm Giáng Sinh, John tham dự tiệc Giáng Sinh tại nhà Nga. Có nhiều khách khứa, họ ở lại khuya. Nga được yêu cầu đàn dương cầm, bài “*đêm an lành*” và các bản nhạc Giáng Sinh khác. John đang thư giãn trên ghế xô pha mà nghe đàn. Thình lình, anh chạy đến bên dương cầm.

‘Lạ lùng quá? Minh nhìn Nga nhấn vào phím bình thường, nhưng những nốt ngoại lệ từ đâu ra giao hưởng vào?’ John nhìn xung quanh. Không thấy ai khác gần đó. Để làm được tiếng giao hưởng như vậy, phải là bậc thầy mà điều khiển tốc độ, nhạc, nhịp điệu từng nốt này qua nốt khác.

Sau khi Nga đàn xong bài nhạc. John đề nghị:

‘Nga, cô thông thả. Tôi sẽ đàn các bản kế tiếp cho

(Xem tiếp trang 9)

‘Nga, you should relax, I’ll play the next parts for you.’

The guests welcomed him with an applause and admired the music teacher’s participation.

‘Very strange! Questions after questions,’ John was surprised. He played the piano with a soul feeling. His mind had imaginarily been taken to somewhere else, sometimes he felt the piano play together with his notes. When he finished the song and completely stopped pressing on the keyboard, the sounds still sustained for a few seconds that reflected rhythms from another world.

The guess applauded louder, it was superb much, much better than Nga. John was totally confused. He then had a short snap to another world. There’s a noble couple in the lounge room, the girl looked alike Nga and the outlook of the man like him. This happened for a short time, a couple of seconds then disappeared.

‘Did you see anything? A dancing couple?’ John quickly asked

‘I didn’t see anything,’ Nga replied

‘Don’t worry! Probably some thing went wrong with my eyes.’

In Boxing Day, John came back to Nga’s house for a talk.

‘Nga, did your biological mother play piano?’

Nga responded:

My father said:” She played but just a middle level”

‘Who taught her piano?’

‘I do not know, probably when she was young in Vietnam,’ Nga unsurely replied.

‘Do you have any old relatives here?’

‘The grand mother on my mother side is living with my auntie.’

‘Good, I would like to see her. How old is she?’

‘Seventy or seventy something perhaps, but why would you want to see her?’ Nga was surprised.

‘Actually, I don’t need to see her,’ John thought again.

‘Nga, speak to your grand mother what I guessed,’ John added

John continued on:

“You mother was a lovely girl, she fell in love with the music teacher whose origin was probably French. Her family objected the relationship because of different background. She was forced to marry another man, your father. The Frenchman had left the city and probably later disappeared on his adventure”.

Nga repeated the story to her grand mother who had a weak-mind due to aging:

‘Grandma! Was that true my mother felt in love with the music teacher?’

(Tiếp theo trang 8)

cô.’

Khách khứa hoan nghênh bằng một tràng pháo tay và tán phục thầy dạy âm nhạc giúp vui văn nghệ.

‘Lạ quá? Câu hỏi này tiếp theo câu hỏi khác.’ John ngạc nhiên. Anh đang chơi dương cầm với độ xuất thần. Anh tưởng tượng đầu óc mình được dẫn dắt đi đến nơi nào đó, thỉnh thoảng anh có cảm tưởng như dương cầm chơi theo các nốt với anh. Khi anh chấm dứt bản nhạc và ngưng bấm phím, tiếng nhạc vẫn còn vang thêm trong mấy giây như vang vọng lại từ một thế giới khác.

Khách vỗ tay lớn hơn, thật là siêu hạng hơn Nga rất nhiều. John hoàn toàn mù tịt. Rồi anh chợt lạc sang thế giới khác, một cặp sang trọng trong phòng khách, người con gái giống Nga và dáng bề ngoài đàn ông hao hao giống mình. Chỉ xảy ra trong thời gian ngắn, có lẽ hai ba giây rồi biến mất.

‘Cô thấy gì không? Một cặp đang nhảy đầm,’ John hỏi vội.

‘Em không thấy gì cả,’ Nga trả lời.

‘Thôi không có chi! Có lẽ có gì không ổn trong đôi mắt tôi.’

Trong ngày lễ Khai Quà hôm sau. John trở lại nhà Nga để nói một chuyện.

‘Nga, mẹ ruột cô biết chơi dương cầm không?’

Nga trả lời:

Cha em nói:”Mẹ em biết đàn, nhưng chỉ ở mức trung bình.”

‘Ai dạy cho mẹ cô?’

‘Em không biết, có lẽ khi mẹ em còn trẻ ở Việt Nam,’ Nga trả lời không chắc chắn.

‘Cô còn thân nhân lớn tuổi nào ở đây không?’

‘Bà ngoại em đang sống với dì em.’

‘Tốt, tôi muốn gặp bà ta. Bà ta bao nhiêu tuổi?’

‘Bảy mươi hay có lẽ hơn, nhưng tại sao gặp bà ta?’

‘Thực ra, tôi không cần gặp bà ta,’ John nghĩ lại.

‘Nga! Hãy nói với ngoại cô điều tôi đoán,’ John nói tiếp:

‘Mẹ cô rất đẹp, bà ta đã từng yêu thầy giáo dạy âm nhạc gốc gác có lẽ là người Pháp. Gia đình bà phản đối sự giao thiệp với người khác chủng tộc. Mẹ cô bị buộc phải lấy người khác, cha cô. Chàng Tây kia bỏ thành phố đi, và có lẽ đã mất tích trên con đường phiêu lưu của chàng.’

Nga thuật lại câu chuyện cho bà ngoại đang bị hơi lẫn vì tuổi cao:

‘Bà ngoại! Mẹ con đã yêu một thầy giáo dạy nhạc có đúng không?’

‘Thầy giáo dạy nhạc nào?’

‘Chuyện này đã lâu rồi khi mẹ con còn trẻ. Không chắc là ngoại còn nhớ không.’

(Xem tiếp trang 10)

‘Which music teacher?’
 ‘It’d been a long time when my mother was young. Not sure if you still remembered.’
 ‘Who told you that? Is the Frenchman still alive?’
 ‘What do you say? Frenchman? Is that a true story?’
 ‘Not many people know, but it’s correct, who told you that? The Frenchman still alive?’
 ‘No, he probably got lost a long time ago,’ Nga replied.
 ‘My gosh! His fate! I did like his talent, but your grandfather had rejected, poor man. But...But who told you the story.’
 ‘My music teacher,’ Nga responded.
 ‘How old is he?’
 ‘Twenty six years old.’
 ‘No. it can not be.’
 ‘Yes, because he got the feeling to have seen my mother’s image when he played the piano recently,’
 ‘Is he French?’
 ‘He’s Australian.’
 ‘He’s married?’
 ‘No, single.’
 ‘He will leave Melbourne soon, you better find another teacher.’

John left Melbourne for competition in other states and won the contest with a major prize and honour. But he never came back to Melbourne.

(Tiếp theo trang 9)

‘Ai nói với con thế? Chàng Tây kia còn sống không?’
 ‘Bà nói gì? Chàng Tây? Vậy là câu chuyện có thật?’
 ‘Không nhiều người biết, nhưng đúng vậy, mà ai nói với con vậy, chàng Tây còn sống không?’
 ‘Không, ông ta chắc đã mất tích từ lâu.’ Nga trả lời.
 ‘Chúa ơi! Số của hần! Bà thích tài năng của hần, nhưng ông ngoại con không chấp thuận. Tôi nghiệp hần. Nhưng... Nhưng ai kể cho con nghe câu chuyện này.’
 ‘Thầy dạy âm nhạc của con.’
 ‘Hần bao nhiêu tuổi?’
 ‘Hai mươi sáu tuổi.’
 ‘Không, không thể nào được.’
 ‘Vâng, vì thầy cảm nhận thấy bóng mẹ con khi thầy chơi đàn mới đây,’
 ‘Hần là người Pháp?’
 ‘Anh ta người Úc.’
 ‘Lập gia đình chưa?’
 ‘Không, còn độc thân,’
 ‘Hần sẽ rời Melbourne một ngày không xa, tốt hơn con nên tìm người thầy khác.’

John rời Melbourne để tranh giải ở tiểu bang khác và thắng cuộc thi với số tiền thưởng lớn và vinh dự, nhưng anh không bao giờ trở lại Melbourne.

Vĩnh biệt thầy Nguyễn Nhật Quang

Anh Quang ôi!
 Anh đã đi rồi.
 “Nước mây man mác
 Ngậm ngùi lòng tôi.”
 Dù anh có muốn hay không
 Thì cuộc đời vẫn trôi qua
 Như một lữ hành xa lạ.
 Mà không quan tâm
 Gì đến chúng ta.
 Dù anh có muốn hay không
 Anh đã được sinh ra
 Và anh đang trở về nhà
 Mà không được quyền lựa chọn.
 Nhưng bây giờ
 Anh không còn bên ba;
 Tâm thần thư thả.
 Phiêu diêu miền cực lạc.

Huỳnh Ngọc Ẩn và Trần Cẩm Tuyết

Khóc Nguyễn Vĩnh Thanh Vân

* Kính gửi hương hồn thầy Nguyễn Nhật Quang

Em đi trọn gần nửa vòng trái đất
 Ghé Cali thăm đám bạn bè xưa
 Tin thầy mất, lòng thương mấy cho vừa
 Học trò đâu? Bằng hữu được mấy người?
 Có phải LOS, vì đường xa cách trở
 Hay lòng người trăn trở?
 Nghĩa tử là nghĩa tận
 Khiêng quan tài
 Em đưa thầy về lòng đất lạnh
 Cõi vĩnh hằng
 Nơi không có màu cờ và sắc áo
 Những lọc lừa, dối trá, bon chen
 Lộng giả thành chân
 Mai một này
 Hài cốt thầy, cô đem về quê cũ
 Căn nhà xưa, gần rạp hát Đồng Thịnh
 Đường Duy Tân, có những con số nhà
 Gò gợn, rất quen
 Trong ký ức, ta nhớ lại người quen
 Của một thời niên thiếu
 Nguyễn Vĩnh Thanh Vân
 Yên nghỉ nghe thầy

VĨNH HÒA HIỆP

VUI VẼ CẢ LÀNG

VỢ VÀ TRỜI

Vợ khi còn là người yêu là: **Thiên Thần**
Những lá thư tình của vợ là: **Thiên Thư**
Con đường xưa vợ đi là: **Thiên Đường**
Trong ngày cưới vợ, nàng đẹp như một công chúa: **Thiên Chúa**
Vợ dáng nhịp nhàng lướt đi trên sàn nhảy như rồng múa phượng bay: **Thiên Long Bát Bộ**
Sắc đẹp của vợ: **Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân**
Mùi thơm của vợ: **Thiên Hương**
Vợ có bầu là: **Thiên Thai**
Vợ đang lâm bồn là: **Thiên Sản**
Từ người yêu trở thành vợ, rồi từ từ được tấn phong lên chức bà già, bà nội, bà ngoại: **Thiên Chức**
Phòng ngủ của vợ là: **Thiên Cung**
Nhà của vợ là: **Thiên Đình**
Thành phố vợ ở là: **Thiên Đô**
Suy nghĩ của vợ là: **Thiên Kiến**
Lý lẽ của vợ: **Thiên Lý**
Quyết định của vợ là: **Thiên Thạch**
Chữ nghĩa của vợ là: **Thiên Văn**
Vợ đang lên giọng karaoke là: **Thiên Ca**
Lời vợ dặn: **Thiên Lệnh**
Vợ gọi thì phải bấm vâng thưa bà: **Thiên Bẩm**
Mọi việc đều do vợ định đoạt: **Thiên Định**
Chồng được vợ cung: **Thiên Tử**
Vợ quen chân đi cà kê dê ngỗng: **Thiên Di**
Tài mua sắm của vợ: **Thiên Phú**
Vợ chỉ biết về mình: **Thiên Vị**
Ba mẹ, anh chị em, bà con họ hàng bên vợ: **Thiên Triều**
Vợ hay ngồi lê đôi mách, nói chuyện tào lao: **Thiên Tào**
Số lấy vợ chẳng lừa: **Thiên Mệnh**
Vợ hay nổi máu ghen bậy ghen bạ: **Thiên Tính**
Vợ nổi cơn thịnh nộ gào thét như một vị tướng khi ra quân: **Thiên Lôi Địa Tướng**
Bị vợ hạ đo ván: **Thiên Hạ**
Tiền lương, tiền túi, tiền cà phê cà pháo...đều bị vợ tóm

thu gọn: **Thiên Thu**

Vợ có tài tề gia nội trợ, coi ngó mọi việc trong nhà ngoài ngõ...và muốn mọi người phải kính nể, tôn sùng mình

như một vị thánh lớn: **Tề Thiên Đại Thánh**

Muốn dê vợ mà vợ không cho phép hay lạnh lùng không hợp tác: **Muru Sự Tại Nhân, Thành Sự Tại Thiên**

Vợ nắm lấy thời cơ đầu tư vào nhà cửa đất đai để sinh lời và bắt chồng phải vui vẻ làm theo quyết định của mình:

Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa

Tướng đi của vợ: **Thiên Tướng**

Vợ thay đổi xiêm y kiểu tóc, lối trang điểm lia lịa: **Thiên Hình Vạn Trạng**

Vợ trang điểm.. vẽ mặt xanh lè, đánh phấn trắng toát:

Thiên Thanh Bạch Nhựt

Vòng vàng, ngọc ngà, kim cương hột xoàn của vợ lóng lánh như các vì sao: **Thiên Hà**

Em gái vợ: **Thiên Nga**

Vợ vắng nhà: **Thiên Đàng**

Có bồ nhí mà vợ biết được: **Thiên Tai**

Hình bóng vợ nay đã đi vào dĩ vãng: **Thiên Cổ**

Có hai vợ gọi là: **Nhị Thiên Đường**

LƯỢM LẶT

BẢNG THU CHI

Lá Thư NGƯỜI RẠCH GIÁ

Tính đến ngày 21 tháng 7 năm 2007

Tiền còn lại

(tính đến cuối tháng 6 năm 2007, xem lá thư NRG số 37): **217.05 Úc kim.**

Thu: 0.00

Chi:

- tiền bao thư (13/6/07) 13.55 Úc kim
- tiền giấy (27/6/07) 27.95 Úc kim
- tiền tem (2/7/07) 50.00 Úc kim.

Còn lại: 125.55 Úc kim.

Với sự tham gia đóng góp bài vở của thầy cô, cựu học sinh và thân hữu liên trường Kiên Giang.

"Người Rạch Giá" là lá thư thân hữu, là gạch nối giữa thầy cô, bạn hữu và đồng hương người Rạch Giá - Kiên Giang. Chúng tôi rất mong nhận được những đóng góp bài vở, hình ảnh, tin tức, và những ý kiến xây dựng của quý vị. Quý vị nào muốn nhận thư xin vui lòng cho chúng tôi biết (kèm theo tem nếu phải gởi qua đường bưu điện). Để tránh chuyện đáng tiếc có thể xảy ra, chúng tôi không nhận tiền mặt hay chi phiếu. Mọi liên lạc, xin thư về: Người Rạch Giá, PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia; hoặc gởi về địa chỉ điện thư (email): nguoig_rg@yahoo.com.au

@ 2004 - 2007 Người Rạch Giá : http://www.geocities.com/nguoig_rg/rachgia.html

HỘI NGỘ THẦY TRÒ LIÊN TRƯỜNG KIÊN GIANG SYDNEY, ÚC CHÂU

Đôi Ba Suy Nghĩ

Tháng này có đôi ba chuyện mà tôi muốn ghi lại đôi ba suy nghĩ của mình.

Có một người thầy đã gọi điện thoại cho tôi vừa để thăm hỏi công việc, vừa động viên an ủi. Tôi rất cảm kích khi thấy sự quan tâm của thầy đối với những khó khăn mà BTC gặp phải trong vấn đề tổ chức. Mặc dù lớn tuổi, sức yếu, các thầy cô đã dành những chiều cố đặc biệt, đã hướng dẫn bằng những nhận xét xây dựng có tình có lý, đã tận tình giúp đỡ BTC. Chúng tôi rất trân trọng những tình cảm quý báu đó. Xin cảm ơn các thầy cô.

Một người thầy khác (tôi không nói tên nhưng chắc mọi người cũng đoán được vị đó là ai) lại viết một bài viết dài dành cho lá thư Người Rạch Giá. Thầy đã bỏ thì giờ nhiều hơn cùng tham gia với đám học trò nhỏ, mặc dù đám học trò nhỏ này nay cũng trên dưới 5 bó hết cả rồi. Thầy lại còn cố gắng tiếp trợ với BTC để thực hiện một màn văn nghệ cho đêm Hội Ngộ. Mặc dù đây còn là một dự định vì còn lệ thuộc vào vấn đề nhân sự, nhưng tôi rất cảm phục sự nhiệt tình của thầy. Hi vọng là dự định này sẽ thành sự thật.

Còn nữa, thầy Trần Quang Đại đã viết một lá thư dài cho BTC. Trong thư thầy đã khuyến khích và có một số góp ý trong việc tổ chức. Chúng tôi rất hoan nghênh những ý kiến của thầy và sẽ cùng nhau thảo luận thêm khi có dịp họp bàn. Hiện tại, có một số ý kiến của thầy chúng tôi đang thực hiện. Xin cảm ơn thầy.

Được sự quan tâm của các thầy cô, thật là một điều vinh hạnh; chúng tôi cảm thấy vui hơn vì cái tình thầy trò. Cho dù, trong quá trình tổ chức, chúng tôi chắc sẽ có điều sơ sót. Nhưng với sự theo dõi giúp đỡ của các thầy cô, BTC chúng tôi tin rằng, những sơ sót đó sẽ ít đi. Một lần nữa, chúng tôi chân thành cảm ơn các thầy cô.

Ngoài ra trong tháng qua, đã có nhiều nỗ lực từ BTC và một số cựu học sinh ở Melbourne cũng như ở Sydney đã dành thì giờ tập dợt văn nghệ giúp vui trong đêm Hội Ngộ. Cây nhà lá vườn. Mình đâu phải là dân ca hát chuyên nghiệp, nên tập thì hết sức tập, cố gắng tối đa để có một kết quả tốt, nhưng điều quan trọng hơn hết vẫn là niềm vui. Nói vậy, nhưng các vị đó vẫn không coi việc tập dợt là nhẹ nên cố tranh thủ dợt với nhau. Ông bạn Tiểu Ngạo có viết tặng bài thơ sau đây:

Thơ Vui

Tuyển Lựa Ca Sĩ

*Tìm nhau như thể tìm chim
Chim ăn bẻ Bắc đi tìm bẻ Đông
Tìm người "ca sĩ" có lòng
Hát hay, hay hát một lòng giúp cho
Tụ về họp mặt hát hò
Mặc cho gió lạnh co ro tím người
Tìm anh, anh bóng ngàn khơi
Tìm nàng, nàng cũng chơi vơi chỗ nào
Ông bầu bước thấp bước cao
Bữa nay gọi chị lao đao cả ngày
Bà bầu cũng lắm đắng cay
I-meo, điện thoại, réo hoài bà con
Số bầu coi bộ héo hon
Trong nhờ đục chịu sắt son chẳng buồn
Cũng vì Hội Ngộ quê hương
Thầy Trò họp mặt nên vương tơ lòng
Bầu ơi thương lấy Bí cùng
Kiên Giang chôn ấy chập chùng tiếng xưa
Này anh này chị xin thưa
Này em gái nhỏ tóc vừa muối tiêu
Này chàng tuổi đã về chiều
Này cô xuân sắc yêu kiều như hoa
Nghe đây tiếng gọi sơn hà*

(Xem tiếp trang 13)

Điện Thoại Nhóm Tổ Chức Hội Ngộ:

Trần Văn Thông Mob: 0402 588 173

Phan Bá Khương Ph: (02) 97236062 Mob: 0422 362 761

Trần Hàng Nguồn Ph: (03) 93113259 Mob: 0418 549 892

Trần Thanh Liêm Ph: (02) 96451282 Mob: 0411 460 790

Mọi liên lạc, xin thư về :

Hội Ngộ Thầy Trò Liên Trường Kiên Giang,
PO Box 109, Bankstown NSW 2200 Australia.

Email: hoingokg07@yahoo.com.au

Web: <http://www.hoingokg07.com>

hoặc <http://www.geocities.com/hoingokg07/>

(Tiếp theo trang 12)

Tuyển lựa ca sĩ để mà mua vui
 Để ca để hát cho đời
 Xưa kia áo trắng một thời học sinh
 Cùng nhau tập dợt linh đình
 Đừng quên mang mấy món mình hay ưa
 Hát xong có dịp mình ưa
 Gan con cóc tía mới vừa chiên bơ
 Vì dầu tình bậu phát phờ
 Đừng gieo tiếng oán ầu ơ dài dàu
 Bàu tôi mấy nẻo giang đầu
 Bắc thang lên hỏi tìm đâu thấy người
 Mấy lời tuyển sĩ ai ơi
 Có vui thì hãy gọi lời tham gia
 Mai sau nếu có lên ca
 Nổi danh vang tiếng Thúy Nga thua gì (hì hì)
 Bàu tôi bút giấy sẵn đây
 Chờ người ký xuống hẹn ngày ka-ra
 Ô kê tiền túi bỏ ra
 Mua thêm ít đỉnh thuốc già bỏ hơi
 Bàu tôi nói trước ai ơi
 Chớ sau lại trách Bàu tôi thế nào
 Làm sao cũng chẳng làm sao
 Mua vui làm nghĩa cái nào cũng ngoan
 Tính tính tính tình tang tang
 Hội ngộ Thầy trò họp mặt Kiên Giang.

Tiểu Ngạo

Tóm lại, chuyện Hội Ngộ như quý vị đã thấy là do công sức của rất nhiều người. Chúng tôi thật sự cảm kích những đóng góp vô vị lợi đó. Xin cảm ơn tất cả thầy cô và quý vị. Chúng tôi không nêu tên các vị ra đây vì có nhiều vị không thích, nhưng chúng tôi rất quý những tấm lòng đầy nhiệt tình đó.

Hẹn gặp lại lần tới.

Thanh Liêm

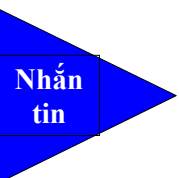
Đặc San Hội Ngộ

BBC chúng tôi đã nhận được 1 số bài vở và hình ảnh gửi về cho Đặc San Hội Ngộ của:

- Thầy Nguyễn Kim Khải - Thầy Trần Thanh Hân
- anh Trần Văn Phú - Tăng Đức Sơn
- Trần Hàng Nguồn - BCD - DLD Văn Đài Bạch Liên
- chị Lâm Lệ Liễu

Chúng tôi chân thành cảm ơn thầy Khải, thầy Hân và tất cả các anh chị.

Ban Báo Chí

Chị **Trần Thị Tuyết Nhung (Qld)**: BTC đã nhận Phiếu Tham Dự chị gửi. Nhưng vì số phòng chúng ta đặt trước với Sunnybrook đã được book hết nên chúng tôi đang tìm thêm khách sạn mới cho chị. Xin vui lòng chờ tin. Thân.

Báo Cáo Thu Chi Quỹ Hội Ngộ từ 8/8/06 đến 6/7/07

06/07/2007	000014 2202	\$100.00	\$26,699.02 CR
02/07/2007	GROSS FEE - REBATE \$0.90-\$0.90		
02/07/2007	Interest earned on this account to 30 June 2007 is \$50.01		
25/06/2007	DEPOSIT	\$2,457.64	\$26,799.02 CR
25/06/2007	DEPOSIT	\$496.00	\$24,341.38 CR

Thu:

Tiền ủng hộ	26093.53	
Tiền lời nhà băng	50.01	
Gây quỹ		
Đêm Ra Mắt Cúp LL	101.80	
Tiền chuyên lưã từ Houston	1196.27	
Gây quỹ dịp chợ Tết	632.60	
Gây quỹ bán vé số	<u>2682.64</u>	30756.85

Chi:

Văn phòng phẩm	429.35	
Đăng ký		
KG Alumni Assoc	138.00	
Máy in	428.08	
Mực in	469.45	
Tiền lẻ chợ Tết	800.00	
Tiền cọc nhà hàng	1000.00	
Tiền cọc đặt mua quà cho thầy cô	200.00	
Đi chợ BBQ 3/12/06	201.15	
Linh tinh	<u>91.80</u>	<u>3757.83</u>

Tiền còn lại trong
sổ băng quỹ HN **26699.02**

**Thủ quỹ
Bạch Cúc**

Danh sách các vị tặng quà:

anh Thành Tấn (Campsie Instant Photos) 1 digital camera hiệu Pentax
 Excel Jewellers 3 đồng hồ hiệu Anne Klein
 Cô Nguyễn thị Bạch Tuyết 1 bình hoa và 1 bàn để phone.
 Trương Tấn Bửu 1 lò sưởi điện
 Khánh Vân 2 chuỗi ngọc trai (Swarovski crystals & Freshwater Pearls)

Quý vị nào muốn ủng hộ, xin vui lòng gửi tiền vào trương mục (account) sau đây:

Tên trương mục: **KienGiang Alumni Association Inc.**

Tên ngân hàng: **CBA (Commonwealth Bank of Australia)**

Số chi nhánh ngân hàng (BSB no.): **062421**

Tên chi nhánh ngân hàng: **Westfield Centre - Hurstville NSW 2220**

Số trương mục: **10169511**

Swift Code: **CTBAAU2S (ở ngoài nước Úc)**

Xin quý vị lưu ý là **KienGiang** viết dính liền với nhau và không có dấu. Khi chuyển tiền vào trương mục, trong phần ghi chú, xin ghi rõ **họ tên, và địa chỉ** của quý vị để dễ phân biệt. **Nếu gửi chi phiếu, xin quý vị vui lòng chuyển qua tiền Úc trước khi gửi** (chi phí chuyển sang tiền Úc phải tốn khoảng \$A 10).

Đêm San Jose

* Gởi anh Thành, tư Thế, Lê Ba

Đêm San Jose

Ta gặp lại những bằng hữu tâm giao
Của một thời niên thiếu
Đất Kiên Giang
Những khuôn mặt của một thời Rạch Giá
Những Tàn, Tiền, Quang, Phụng
Huệ, Trường, Lan, Lê
Rộn rã những tiếng cười
Nhắc lại chuyện xưa
Biết bao là kỷ niệm
Mấy mươi năm rồi không gặp
Quán cà phê Vãn, Dư Âm, Hương Xưa
Những mối tình đầu thơ dại
Những mâu chuyện đời giang hồ đất biển
Những đàn anh của một thời hoạn nạn
Những huyền thoại người con gái tôi thường
Đêm hôm nay, đất khách gặp nhau mấy dặm đường
Đời gió bụi, mái đầu bạc phong sương
Cùng nhau cạn một chén hồ trường
Mai ta về cố quận
Bạn bè ta, ai còn, ai mất ?
Xa thăm mù khơi, cuối cuộc đời
Thằng bỏ thân đất khách, đĩa nằm lại quê nhà
Buồn miên viễn xót xa
Chỉ còn lại trong ta
Một tấm lòng
Bằng hữu tâm giao, ngày mới lớn
Đất Kiên Giang, đất Kiên Giang

Ghé Cali

* Gởi Thiện, Hùng, Dăm

Phi trường Los

Mấy mươi năm, gặp đất khách quê người
Rộng vòng tay, rạng rỡ một nụ cười
Phi trường Los có Thiện vô, Hùng, Dăm
Ta sống lại thời niên thiếu đôi mươi

Đêm nhà Thiện

Có Phương Châu, Thanh Hà cùng Cẩm Ngọc
Phương Dung giờ gặp lại bạn Xuân Lan
Bên trời Los, xa cách nhắc Tuyết Lan
Đêm nhà Thiện, hàn huyên cho tới sáng
Đi phố chợ đĩa nào cũng chói sáng

Người ở đây hồn ở chợ nhà lồng
Nhớ Rạch Giá ta còn môi mắt trông
Nơi cuối phố tà áo ai ? Năm cũ

Little Sài Gòn

Sài Gòn nhỏ, Kiên Giang mình cũng nhỏ
Nhớ em ngồi nơi quán cóc chợ đời
Gỏi đu đủ, cay xé lệ đầy vơi
Nhớ Rạch Giá, cơn mưa dầm tháng sáu

Down town

Theo mây mà xuống down town
Mấy bà thì đĩa, tào lao chuyện đời
Cho Hùng xin nói một lời

Cô Tú

Vẫn là cô Tú là cô Tú
Của thời đi học, ai ngóng trông
Vẫn đôi mắt sáng đầy tình nghịch
Dáng vẻ như xưa, má vẫn hồng

Tri, Điệp

Bốn cô công chúa, trăng tròn mộng
Là cả gia tài của mẹ cha
Chúc đôi bằng hữu Tri và Điệp
Rẻ quí, cháu ngoan tụ một nhà

Lộc, Cúc

Tha phương mà gặp lại cố tri
Lộc, Cúc như xưa vẫn xuân thì
Dẫu là bà ngoại, đầu sương bạc
Vẫn mãi vui tươi, mãi xuân thì

Chủ chín của tôi

Chủ chín của tôi giờ đẹp lão
Sáng ngời phong độ tuổi tám mươi
Như giáng tiên ông, đầu bạc trắng
Hóm hình đùa vui, một nụ cười

VĨNH HÒA HIỆP

Tin Tức Hội Ngộ

KÊU GỌI GIÚP ĐỠ NGÀY BBQ

Kính thưa Thầy Cô và quý vị,

Cũng như quý vị đã biết: gần đây BTC Hội Ngộ Úc Châu có đưa ra một danh sách dự chi tài chánh cho Hội Ngộ 2007.

Trong phần âm thực, BTC dự định chi khoảng \$5000 cho buổi BBQ ngày 28 tháng 12 năm 2007. BTC dự tính số tiền này chỉ cho khoảng 500 người đến tham dự bao gồm người lớn và trẻ em.

Ban âm thực (BAT) đã có một buổi họp mặt để bàn tính với nhau về việc mua thức ăn uống trong ngày BBQ. Chúng tôi nhận thấy rằng với số tiền này chỉ có thể đủ mua thức ăn uống, ly, chén, đĩa, muỗng v.v... mà không đủ để mượn người nấu nướng. Vì vậy BAT chúng tôi phải tự túc nấu nướng và nhờ một số bạn bè ở Sydney để giúp đỡ.

Nhưng chúng tôi vẫn còn một mối lo là trong ngày BBQ chúng tôi chưa có người để lo việc nướng thịt cũng như những linh tinh khác trong suốt buổi BBQ từ 10 giờ sáng đến 4 giờ chiều. BAT thấy mình không kham nổi việc này nên gửi thư này đến Thầy Cô, các chs và gia đình, rất mong quý vị đóng góp mỗi người 1 giờ trong ngày BBQ.

Dự tính của BAT:

BBQ bắt đầu từ 10 giờ đến 4 giờ chiều (6 tiếng). Chúng tôi cần khoảng 48 người chia ra làm 6 nhóm (mỗi nhóm 8 người) và mỗi nhóm sẽ phụ trách 1 giờ trong ngày BBQ. (Quý vị có thể lựa chọn bạn bè quen biết với mình vào một nhóm.)

Nhóm 1: 10-11am

Nhóm 2: 11-12am

Nhóm 3: 12-1 pm

Nhóm 4: 1-2 pm

Nhóm 5: 2-3pm

Nhóm 6: 3-4pm

Lá thư này chỉ được gửi đi cho một số thầy cô và chs có email, mong quý vị phổ biến tin này cho những bạn bè không có email.

BAT rất mong được sự giúp đỡ của thầy cô và các vị để chúng ta ai ai cũng có những ngày hội ngộ thật vui vẻ trong tình thân ái.

Nếu quý vị nào có nhã ý muốn giúp đỡ xin vui lòng liên lạc với BAT hay BTC càng sớm càng tốt để chúng tôi tiện việc sắp xếp.

Kính thư

TM Ban Âm Thực

Diễm Trang

(Mob: 0411642576 (Optus))

* Booking và đóng tiền khách sạn Sunnybrook

Chúng tôi đã gặp ban quản lý khách sạn Sunnybrook để bàn về việc đóng tiền, check-in, check-out v.v. Nội dung như sau:

- **Giờ check-in:** 2 giờ chiều

- **Giờ check-out:** 10 giờ sáng

- Chúng tôi cũng xin thông báo là **số phòng ở Sunnybrook hiện nay kể như đã được book hết**. Tuy nhiên có vài quý vị chưa xác nhận lại với BTC có chính thức mượn phòng hay không. Chúng tôi muốn biết vì có 1 số quý vị hiện đang nằm trong danh sách chờ đợi. Nếu book lúc này giá phòng thấp nhất cũng khoảng 120 Úc kim. Nếu để càng chậm có thể không tìm được phòng hoặc giá phòng quá mắc. **Xin thầy cô và quý vị nếu có ý định tham dự và mượn phòng khách sạn, nên cho BTC biết ngay bây giờ để chúng tôi đi tìm thêm khách sạn kéo quá trễ.**

- Sunnybrook đồng ý chờ đến cuối tháng chín (hạn chót ghi tên tham dự Hội Ngộ) để BTC xác nhận lại lần chót danh sách mượn phòng khách sạn.

- Đối với quý vị đã book khách sạn Sunnybrook, khi đóng tiền, quý vị cần cho họ biết chúng ta thuộc nhóm (group booking) **KienGiang Reunion 2007.**

- **Nếu thầy cô hay quý vị muốn nhờ BTC đóng tiền khách sạn giùm, xin liên lạc với BTC càng sớm càng tốt.**

* Du Lịch NewZealand

Có một vài quý thầy cô hỏi về việc đi NewZealand, nhân dịp dự Hội Ngộ Thầy Trò Kiên Giang ở Sydney. Chúng tôi có liên lạc với một văn phòng du lịch có tiếng chu đáo ở Sydney. Họ cho biết: "*giá bao tất cả là A\$2450 mỗi người. Chuyến đi 9 ngày. Giá này chỉ áp dụng nếu anh có 1 nhóm từ 20-30 người. Giá bao ăn, máy bay, di chuyển, bảo hiểm, hotel. Anh khỏi phải lo gì nữa hết. Tiền đặt cọc là \$200 mỗi người để ghi tên và số tiền còn lại phải trả trước 2 tháng.*"

Chúng tôi đang hỏi thăm họ có thể tổ chức một nhóm nhỏ hơn hay không, chương trình cụ thể đi đâu và có chương trình đi tour nào ngắn ngày hơn không. Hiện tại số quý vị bày tỏ ý định đi NewZealand không nhiều. Nếu vị nào tính đi, nếu muốn đi chung, có thể liên lạc với BTC và nếu được, lập thành nhóm đi chung vừa tiết kiệm vừa vui hơn. Có tin gì khác chúng tôi sẽ thông báo sau.

* Ghi tên tham dự

Chúng tôi có gửi thư mời cho thầy cô ở Việt Nam khi được yêu cầu. Gần đây có vị cho chúng tôi hay có thầy cô chưa nhận được thư mời. Nếu quý vị biết được thầy cô nào chưa nhận được thư mời, xin vui lòng cho chúng tôi biết. Thành thật cảm ơn.

* Kêu gọi giúp đỡ

Chúng tôi cần quý vị ghi tên giúp đỡ tham gia tự nguyện các việc sau đây:

- Ban Âm Thực (xem kêu gọi).

- Đón tiếp thầy cô, cựu học sinh Kiên Giang tại phi trường.

- Hướng dẫn đoàn du lịch Sydney.

- Cho mượn xe van để chở vật dụng trong ngày BBQ 28/12/07, (nếu có thể làm luôn tài xế thì càng tiện).

Xin cảm ơn quý vị trước.

Thanh Liêm

DANH SÁCH ỦNG HỘ HỘI NGỘ THẦY TRÒ 07

(tính đến ngày 21 tháng 7 năm 2007)

Chúng tôi chân thành cảm ơn sự ủng hộ của thầy cô và quý vị cựu học sinh liên trường Kiên Giang cho công việc tổ chức Hội Ngộ Thầy Trò 07. **Ban Tổ Chức HNTTLTKG Úc Châu 2007**

Nguyễn Phú Cường	2000 AUD (đã nhận)	Trần Thanh Minh	50 AUD (đã nhận)
Hình Thành Phúc (USA)	1000 USD (đã nhận)	Lê Thị Kiêm Lang	50 AUD (đã nhận)
Thầy Khải & Cô Tuyết	200 AUD (đã nhận)	Lý Văn Tôn	100 AUD (đã nhận)
Huỳnh Thanh Tùng	200 AUD (đã nhận)	Cô Ngô Thị Bửu Thời	100 AUD (đã nhận)
Tăng Đức Sơn	200 AUD (đã nhận)	Huỳnh Thế Nga	200 AUD (đã nhận)
Trần Hàng Nguon	200 AUD (đã nhận)	Thầy Huỳnh Tiền	200 AUD (đã nhận)
Nguyễn Phú Kiệt	200 AUD (đã nhận)	Trần thị Kim Chi & Dung	100 AUD (đã nhận)
Phan Thu Mai & Khanh	200 AUD (đã nhận)	Lý thị Mỹ Loan	50 AUD (đã nhận)
Phan Thị Mỹ Vân	200 AUD (đã nhận)	Đoàn Hữu Đoàn	200 AUD (đã nhận)
Huỳnh Bá Tươi	50 AUD	chị Vương Cẩm	100 AUD (đã nhận)
Chị Dung	50 AUD (đã nhận)	Nguyễn Long Tuyển & Hạnh	50 AUD (đã nhận)
Long Trinh	50 AUD (đã nhận)	Phan Bá Khương & Ngọc	100 AUD (đã nhận)
Yến Lộc	200 AUD (đã nhận)	Lê Thị Bích Đào	100 AUD (đã nhận)
Một chs Toronto (CAN)	50 CAD (đã nhận)	Phan Thị Ngọc Ánh	50 AUD (đã nhận)
Trần Cẩm Tú (USA)	150 AUD (đã nhận)	Lê Thị Tươi	50 AUD (đã nhận)
Hà Hữu Dũng (Germany)	200 AUD (đã nhận)	Nguyễn Thành Triều & Châu	100 AUD (đã nhận)
Dương Thị Bạch Cúc	100 AUD (đã nhận)	Huỳnh Thanh Quân	500 AUD (đã nhận)
Trần Thanh Liêm	100 AUD (đã nhận)	Thầy cô Trương Tấn Vinh	100 AUD (đã nhận)
Trịnh Sơn Lương (USA)	200 USD (đã nhận)	Phù thị Kiêm Anh	100 USD (đã nhận)
Happy Nails (USA)	1000 USD (đã nhận)	Nguyễn Phú Kiệt	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Văn Minh (CD Video Manufacturing Inc.) (USA)	1000 USD (đã nhận)	Thầy cô Danh Đức	500 AUD (đã nhận)
Cô Đinh Thị Hồng Nguyệt (CAN)	100 USD (đã nhận)	Thái thị Bạch Mai	100 AUD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thanh (USA)	200 USD (đã nhận)	Nguyễn Thanh Khiết	100 AUD (đã nhận)
Vương Ngọc Phụng (CAN)	20 USD (đã nhận)	Hứa Tường Quý	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Hồng Liêng & Thủy	200 AUD (đã nhận)	Trần Túy Vân	100 AUD (đã nhận)
Tô Thị Hồng Việt (USA)	100 USD (đã nhận)	Huỳnh thị Kim Phượng	50 AUD (đã nhận)
Quan Đò (USA)	40 USD (đã nhận)	Thầy Trần Quang Đại	50 AUD (đã nhận)
Gia đình Tân Kim Sơn	1000 AUD (đã nhận)	Cô Thầy Lưu Kim Yến	500 AUD (đã nhận)
Lâm Quốc Thanh (Bánh Mì Ba Lẹ) (USA)	1000 USD	anh chị Mỹ	50 AUD (đã nhận)
Điều Tuấn Kiệt	1000 AUD (đã nhận)	Nguyễn Loan Phượng	50 AUD (đã nhận)
Thầy cô Nguyễn Văn Hà	200 AUD (đã nhận)	Trần Ngọc Giang (Ken)	100 AUD (đã nhận)
Thầy Trúc & Cô Tường Vi	200 AUD (đã nhận)	Trần Hàng Nguon	300 AUD (đã nhận - lần 2)
Thầy cô Trịnh Quới Nhon	200 AUD (đã nhận)	anh chị Chư & Liêng	50 AUD (đã nhận)
Huỳnh Văn Quang (KG Bakery) (USA)	1000 USD	Một vị ân danh Âu châu	149.26 AUD (đã nhận)
Thái Thị Bạch Yến	100 AUD (đã nhận)	Một vị ân danh Melbourne	400 AUD (đã nhận)
Trần Ngọc Diệp	100 AUD (đã nhận)	Thầy cô Nguyễn Văn Vinh	200 AUD (đã nhận)
Cô Nguyễn Bạch Huệ (Sanjose, USA)	250 AUD (đã nhận)	Tăng Phước Tựu & Ngụy Qua Duôn (Quảng Thuận An RG)	1000 AUD (đã nhận)
Thầy Trần Thanh Hân	100 AUD (đã nhận)	Nguyễn Phú Sang	300 AUD (lần 2)
Trần Văn Thông	100 AUD (đã nhận)	Dương thị Thanh Đào	150 AUD (đã nhận)
Đỗ Hữu Lộc & Thu Cúc (LA, USA)	200 USD (đã nhận)	Lâm Trọng Nghĩa	100 AUD (đã nhận)
Lý Ngọc Hiệp	100 AUD (đã nhận)	Trương Tấn Bửu & Hoàng	100 AUD (đã nhận)
Gia đình Diễm Trang	200 AUD (đã nhận)	Hứa Chí Đức	200 AUD (đã nhận)
Khanh & Trân	100 AUD (đã nhận)	Thúy & Khải	100 AUD (đã nhận)
Lưu Ái Lý	200 AUD (đã nhận)	Nguyễn Văn Bé	50 AUD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Chí Cường (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Lưu Hòa Xương & Hoà	100 AUD (đã nhận)
Thầy Nguyễn Văn Duyệt (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Ngô Hồng Hải	100 AUD (đã nhận)
Ngô Quang Võ (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Phan thị Mỹ Dung	500 AUD (đã nhận)
Lý Tấn Thu & Diệu (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Thầy Trúc & Cô Tường Vi	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Tùng & Kim Ánh (CAN)	100 CAD (đã nhận)	Thầy cô Nguyễn Văn Hà	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Huỳnh Văn Một (CAN)	200 CAD (đã nhận)	Huỳnh thị Kim Hồng	300 AUD (đã nhận)
Nguyễn Văn Thanh	100 AUD (đã nhận)	Khuru Thanh Nho & Trần Văn Út	200 AUD (đã nhận)
Bác sĩ Bạch Tấn Phát	500 AUD (đã nhận)	Diệp Ngọc Kiều & Thành	100 AUD (đã nhận)
Hà Thanh Quang	100 AUD (đã nhận)	Trịnh Thị Giàu	50 AUD (đã nhận)
Lê Quan Liêm & Vương Thị Kim Vân (Vương Thừa Thế)	1000 AUD (đã nhận)	Nguyễn Thị Thanh Thủy	100 AUD (đã nhận)
Trần Thị Lý	100 AUD (đã nhận)	Bùi Văn Tâm	200 AUD (đã nhận)
Anh chị Ngón & Huệ	50 AUD (đã nhận)	Thầy Vũ Đình Thi	200 AUD (đã nhận)
Phù Sĩ Sơn & Thu Năm	200 AUD (đã nhận)	Nhà Thuốc Tây Kiên Giang (59 Phó Điều) Ông bà Huỳnh Tuấn	500 AUD (đã nhận)
Đặng Ngọc Thủy Nga (USA)	200 USD (đã nhận)	Trần Hữu Ái	100 AUD (đã nhận)
Nguyễn Thị Hoàng Thu	50 AUD (đã nhận)	Thầy Khải & Cô Tuyết	200 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Thiện Tâm (USA)	100 USD	Hứa Châu (Houston, USA)	241 AUD (đã nhận)
Tạ Thị Xuân Lệ	50 AUD (đã nhận)	Trần Văn Phú (Cali, USA)	100 USD
Đào Minh Quang	100 USD (đã nhận)	Trần Túy Vân	100 AUD (đã nhận - lần 2)
Nguyễn Phú Sang	200 AUD (đã nhận)	Phạm Phú Hòa	50 AUD (đã nhận)
		Kha Kim Huệ	50 AUD (đã nhận)
		Trần Thị Kim Chi & Dung	50 AUD (đã nhận - lần 2)
		Lâm Kim Loan	200 AUD (đã nhận)
		La Tú Phương	50 AUD (đã nhận)